

Arrest

nr. 103 148 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de soussou-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U verbleef sedert uw 13 jaar met uw vader in de wijk Koloma in de gemeente Ratoma. Uw ouders zijn gescheiden. U hoorde van uw moeder dat haar schoonmoeder niet van haar hield en uw vader een moeilijk man is die altijd gelijk wil hebben. Zowel uw vader als uw moeder zijn hertrouwd. U ging naar een privé-school in Koloma. Uw vader financierde uw middelbare studies. In januari 2009 leerde u M.K.(...) kennen. Hij was een chauffeur in dienst van S.B.S.(...). Hij vroeg uw telefoonnummer en jullie hielden contact met elkaar. Twee maanden later begonnen jullie een relatie, zonder dat uw vader hiervan op de hoogte was. Het was immers niet toegelaten een relatie met een man te hebben buiten het huwelijk. U zette toch door met uw relatie, gezien jullie van elkaar hielden. U ontmoette hem

soms aan de school, soms ging u mee met hem naar zijn woning. De zus van M.(...), M.A.K.(...), woonde bij hem. Jullie gingen soms wandelen. Soms zagen jullie elkaar in het weekend, maar gezien u niet zonder meer mag uitgaan zei u dan aan uw vader dat u naar uw moeder ging. Jullie zeiden vaak tegen elkaar dat jullie wilden huwen, maar u wist dat uw vader hiermee niet zou akkoord zijn, gezien hij zijn enige dochter wenste uit te huwen aan iemand die rijk was. U werd zwanger van M.(...), maar u zei niets aan uw vader. U was één maand zwanger, in april 2010, toen uw vader u zei dat u oud genoeg was om te huwen. Hij wenste dat u met uw buurman en vriend van uw vader, M.G.(...), huwde. U wilde dit niet, gezien M.G.(...) dezelfde leeftijd had als uw vader, en reeds twee vrouwen en kinderen had. U zei hem dat u al gedurende een jaar een relatie had met M.K.(...) en zwanger was van hem. U werd geslagen door uw vader, hij zei u dat u zijn naam had geschonden, dat u hem oneer had aangedaan. Hij sloot u op in uw kamer en u mocht niet meer naar buiten. Uw vader belde uw moeder op. Uw moeder was woest op u, gezien u de familie een slechte naam had bezorgd. Ze zei u dat ze niets meer met u wilde te maken hebben. Ook uw tante, S.S.(...), schreeuwde tegen u en zei tegen uw vader dat u moest weggestuurd worden. Maar uw vader weigerde dit, gezien u dan bij M.(...) zou gaan wonen. U diende dus bij uw vader te blijven en na de bevalling zou u bij M.G.(...) moeten gaan wonen. Uw kind zou naar M.(...) worden gebracht na de bevalling. Uw vriendin, M.(...), kwam op bezoek en u gaf haar boodschappen voor M.(...) door. Op 9 december 2010 beviel u in het ziekenhuis van uw dochter, N.M.K.(...). Uw tante, S.(...), kwam drie dagen na de bevalling naar het ziekenhuis en zei u dat ze M.(...) wilde zien. M.(...) haalde uw tante de volgende dag op in het ziekenhuis om met zijn zus, A.(...), te praten. De volgende dag zei uw tante tegen u dat u de familie oneer had aangedaan, gezien M.(...) arm was en zijn zus verkoopster op de markt. Na twee weken verblijf in het ziekenhuis keerde u terug naar uw vader. U moest uw dochter naar M.(...) brengen, maar uw tante wilde dit niet, gezien het een arme familie was die niet voor de baby zou kunnen zorgen. Uw vader liet zich overtuigen en u kon uw dochter bij u houden tot zij zou kunnen lopen. U zocht één keer per maand uw moeder op, die nog steeds vaak zei dat u haar oneer had aangedaan. U zocht eveneens M.(...) en zijn zus op. Toen uw dochter één jaar was, in december 2011, belde uw moeder u op. Ze zei dat uw vader haar had opgebeld en had verteld dat uw dochter samen met de dochters van uw tante zou besneden worden. U wilde dit niet, gezien u zelf over het leven van uw dochter wenste te beslissen. U was zelf besneden toen u zeven jaar oud was en u had op uw dertien jaar de beslissing genomen om uw dochters niet te laten besnijden. Uw dochter zou in juli 2012 besneden worden. Daarna zou ze bij M.(...) gebracht worden. U ging naar de zus van M.(...) en u belde M.(...). Die bracht begrip op voor uw standpunt. Hij zei u naar huis terug te keren. Er werd veel over de besnijdenis van de kinderen gepraat bij u thuis. U was bang dat uw dochter zou worden meegenomen en besneden worden. Op 4 maart 2012 verliet u bijgevolg het huis. U verbleef bij de zus van M.(...). Uw tante kwam er u echter zoeken, maar A.(...) ontkende dat u er was. Na twee dagen ging u naar een vriendin van A.(...), K.K.(...), in Matoto. 's Avonds keerde u weer naar de woning van M.(...). Op 20 maart 2012 reisde u vanuit Conakry met uw dochter, onder begeleiding van de baas van M.(...), S.B.M.(...), naar België, alwaar u op 21 maart 2012 aankwam. U vroeg er op 22 maart 2012 asiel aan. Drie maanden na uw aankomst in België belde u met M.(...) en zei hij u dat uw tante opnieuw was langsgeweest op zoek naar u. A.(...) had gezegd dat zij niet wist waar u zich bevond.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kaart "Groupe Activité" van Gams Belgique, afgeleverd op 28 september 2012; een "Carnet de suivi de la fillette du Gams Belgique" op naam van uw dochter, afgeleverd op 28 september 2012; een "Engagement sur l'honneur" van Gams Belgique, ondertekend op 29 september 2012; een medisch attest van een besnijdenis type I, afgeleverd op 22 augustus 2012 door dr. C. Vansintjan en een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, afgeleverd op 22 augustus 2012 door dr. C. Vansintjan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest (1) gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan de vriend van uw vader, M.G.(...), en (2) dat uw dochter zal besneden worden.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u het “gedwongen” karakter van het huwelijk dat uw vader wenste met M.G.(...) in het geheel niet aannemelijk kon maken, evenmin als uw vrees voor dit gedwongen huwelijk.

U zei dat de traditie vereist dat u huwt met de man die uw vader heeft uitgekozen en deze traditie op geen enkele manier kan worden omzeild (gehoorverslag, p. 7). Indien u zou weigeren om met deze man te huwen, zou u door uw vader fysiek gedwongen worden om bij deze man te blijven en zou u door uw vader worden geslagen (gehoorverslag, p. 7). Bovendien zei u zou de familie afstand van u kunnen nemen indien u zou weigeren (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd welke gevolgen dit voor u zou hebben indien de familie van u afstand zou nemen, zei u dat indien dit zou gebeuren, u blij zou zijn, gezien u dan bij M.(...) kon gaan wonen, maar uw vader dit niet zou toelaten en hij u en M.(...) zou vermoorden (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd hoe u weet dat uw vader u en M.(...) zou vermoorden, zei u uw vader te kennen (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of uw vader u zonder meer zou kunnen ombrengen, zei u dat hij dit wel kon doen en iedereen in de familie hem kent (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of uw vader al iemand heeft omgebracht dat u daar zo zeker van bent, haalde u het voorbeeld aan van zijn zus, die buitenhuwelijks zwanger was geworden en die hij had geslagen (gehoorverslag, p. 10). Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u zich voor wat betreft de bedreigingen met de dood door uw vader op uw eigen veronderstellingen baseert en over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat uw vader tot dergelijke extreme maatregel zou overgaan indien u het door hem opgelegde huwelijk zou weigeren en bij M.(...) zou gaan wonen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat «(...) le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions» (zie SRB, «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012, p. 12). U was zeventien jaar toen uw vader u van zijn voornemen om u uit te huwen op de hoogte bracht, u bent afkomstig uit een (hoofd-)stedelijk milieu en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u uit een familie afkomstig bent die sterk gehecht is aan de tradities. Integendeel, u haalde aan dat uw ouders waren gescheiden en u vanaf uw dertien jaar bij uw vader ging wonen (gehoorverslag, p. 3); u ging naar een privé-school waar zowel jongens als meisjes gingen (gehoorverslag, p. 5) en niettegenstaande u uw vader diende te laten weten wanneer u naar buiten ging, mocht u in het weekend weg, ook al verzon u een smoes en zei u dat u naar uw moeder ging (gehoorverslag, p. 6). U startte twee maanden nadat u M.(...)M.K.(...) had ontmoet in januari 2009 een (seksuele) relatie met hem, waarbij hij u van school kwam ophalen (om naar hem thuis te brengen) of naar school bracht en u soms met hem ging wandelen (gehoorverslag, pp. 5, 6 en 7). Uw verklaring dat niemand van uw familie op de hoogte was van deze relatie en uw vader pas in april 2010, zijnde meer dan een jaar later, kennis nam van deze relatie (gehoorverslag, pp. 6, 9 en 10), komt bijzonder weinig overtuigend over, gezien deze relatie toch niet zo geheim was als u liet uitschijnen (een schoolvriendin was op de hoogte (gehoorverslag, p. 6); de zus van M.(...) was op de hoogte (gehoorverslag, p. 6); u ontmoette M.(...) aan de school (gehoorverslag, p. 5); jullie gingen samen wandelen (gehoorverslag, p. 6)). Het is weinig geloofwaardig dat uw vader gedurende meer dan een jaar niets over deze relatie zou vernomen hebben, vooral gezien uw verklaring dat iedereen in Guinée weet dat je geen relatie buiten het huwelijk mag hebben (gehoorverslag, p. 6) en er ongetwijfeld vragen zouden zijn gesteld aan uw vader met betrekking tot uw vriend met wie u zich openbaar vertoonde (aan de school, tijdens jullie wandelingen). Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat «Le mariage forcé serait plus courant dans la communauté peule que dans d'autres groupes ethniques. (...) Les soussous, considérés comme l'ethnie la plus ouverte, n'y recourraient que rarement. » (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 13). Niet alleen blijkt u volgens uw verklaringen uit een (hoofd-)stedelijk milieu afkomstig te zijn, waar het gedwongen huwelijk quasi onbestaande is geworden, maar bovendien zei u tot de soussou-etnie te behoren (gehoorverslag, p. 5), die volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt slechts zelden gebruik maken van een gedwongen huwelijk. Gevraagd of gedwongen huwelijken nog vaak voorkomen bij de soussou, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag, p. 14), hetgeen in strijd is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit voormelde informatie blijkt eveneens dat het gearrangeerde huwelijk de meest verspreide praktijk vormt in de Guinese maatschappij, waarbij het akkoord van het meisje voorafgaandelijk nodig is om een latere scheiding (en bijgevolg een schande voor de familie) te vermijden (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 13). Verder is het volstrekt onduidelijk waarom u niet eerder alles in het werk stelde om met M.K.(...) te huwen om bijgevolg een gedwongen huwelijk met iemand anders te vermijden. Gevraagd waarom M.K.(...) niet meteen naar uw vader stapte om u ten huwelijk te vragen (gezien uw verklaring dat iedereen in Guinée weet dat het verboden is om een relatie te hebben buiten het huwelijk) en jullie toch doorzetten met die “verboden” relatie, zei u (aanvankelijk) dat jullie op dat moment dat idee niet hadden en jullie van elkaar hielden

(gehoorverslag, p. 6). Gevraagd hoe jullie dan jullie toekomst zagen met elkaar, zei u dat jullie later toch over een huwelijk spraken (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd waarom M.(...) dan niet naar uw vader is gegaan om over een huwelijk te praten, zei u dit niet te hebben gevraagd aan M.(...) omdat u zeker wist dat uw vader M.(...) niet zou aanvaarden, gezien hij niet rijk was (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd of u uw vader niet kon overtuigen, zei u dat dit niet mogelijk was, gezien uw vader altijd heeft gezegd dat u met een rijk man diende te huwen (gehoorverslag, p. 7). Het is niet aannemelijk dat u of M.K.(...) zelfs geen poging zouden hebben ondernomen om uw vader te overtuigen om een huwelijk tussen jullie beiden te aanvaarden. Gevraagd waarom M.(...), zodra hij van uw zwangerschap wist, niet naar uw vader is gestapt om u ten huwelijk te vragen, zodat het kind nog binnen het huwelijk zou geboren worden, herhaalde u enkel dat uw vader M.(...) niet kon aanvaarden, gezien hij een rijk man wil (gehoorverslag, p. 11). Overigens is het merkwaardig dat uw vader, gelet op zijn reactie op uw zwangerschap (hij sloeg u, hij zei dat u hem oneer had aangedaan, hij sloot u op en bedreigde u met de dood indien u M.(...) nog zou zien, gehoorverslag, p. 9), na de vaststelling van uw zwangerschap niet onmiddellijk uw situatie regulariseerde door u een huwelijk vóór de bevalling voor te stellen. U zei niet te weten waarom uw vader dit niet heeft gedaan (gehoorverslag, p. 11). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat een buitenhuwelijkse zwangerschap inderdaad door de familie als een schande wordt ervaren, maar een huwelijk vaak snel geregeld wordt net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie SRB, «Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage», pp. 8 en 13). De vaststelling dat (1) uw vader u dit niet voorstelde van zodra hij uw buitenhuwelijkse zwangerschap vaststelde en (2) u evenmin verstootte, getuigt er eerder van dat hij uw situatie tolereerde, ook al was die ongewenst. U zei (aanvankelijk) dat uw vader, toen hij uw zwangerschap vernam, u sloeg en opsloot in uw kamer (gehoorverslag, p. 9), maar later tijdens het gehoor blijkt dat deze verklaringen dienen gerelativeerd te worden, gezien u wel degelijk nog naar buiten mocht (om boodschappen te doen), maar het u verboden werd om M.(...) te zien (maar u bleef wel nog in contact met hem via uw vriendin, M.(...)) (gehoorverslag, pp. 9 en 10). Zelfs na uw bevalling bleef u verder M.(...) zien (gehoorverslag, p. 12), hetgeen klemmt met uw eerdere verklaringen dat uw vader verbood M.(...) nog te zien en hij u zelfs bedreigde met de dood indien u hem nog zou zien (zie supra). Opnieuw dient er vastgesteld te worden dat uw vader toleranter is dan u laat uitschijnen en er ernstig kan betwijfeld worden dat hij u gedwongen wilde laten huwen met zijn vriend, M.G.(...). Gevraagd wat er u verhinderde om bij M.(...) te gaan wonen, zei u dat uw vader dan “slechte dingen” met M.(...) zou gaan doen en u dit niet wilde (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd wat u bedoelde met “slechte dingen”, zei u dat hij M.(...) bijvoorbeeld naar de gevangenis kon brengen (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd op welke basis uw vader M.(...) naar de gevangenis kon laten brengen, antwoordde u ontwijkend dat uw vader het leven van M.(...) kapot kon maken en hij erg boos op hem was en u hem niet in de problemen wilde brengen (gehoorverslag, p. 12), maar u brengt geen concrete, dwingende redenen aan die u verhinderden om bij M.(...) te gaan wonen. Overigens is het merkwaardig, in het licht van uw verklaringen dat uw vader “slechte dingen” met M.(...) kon doen, dat u niet kan zeggen of M.(...) problemen zou hebben gekend na uw vertrek uit uw land van herkomst (gehoorverslag, p. 14) en hij nog steeds in Conakry verblijf (gehoorverslag, p. 4). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader weinig haast maakte om u met M.G.(...) te laten huwen. U verklaart dat uw vader u in april 2010, toen u één maand zwanger was, op de hoogte bracht van zijn voornemen om u aan zijn vriend, M.G.(...), uit te huwen (gehoorverslag, pp. 9 en 10). Op het moment dat u uw woning ontvluchtte, op 4 maart 2012 (gehoorverslag, p. 14), zijnde bijna twee jaar later, bleek u nog steeds niet gehuwd te zijn met M.G.(...). U zei dat u tijdens uw zwangerschap niet met hem kon huwen, maar u na de bevalling uw kind bij M.(...) diende te brengen, waarna u met M.G.(...) zou moeten huwen (gehoorverslag, p. 10). Nochtans blijkt uit voormelde informatie dat in het geval van een buitenhuwelijkse zwangerschap een huwelijk vaak snel geregeld wordt net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie supra). Na uw bevalling op 9 december 2010, liet uw vader, ondanks het feit dat uw kind ongewenst was door hem, zich overtuigen door uw tante om uw kind bij u te houden tot het kon lopen, aldus uw verklaringen (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of het huwelijk met M.G.(...) dan van de baan was, antwoordde u dat uw vader u zei dat u niet kon huwen met M.(...) zolang uw dochter nog klein was en u diende te wachten tot zij zou beginnen te lopen (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd waarom uw vader zolang wachtte met uw huwelijk en u niet uithuwde na de bevalling zoals hij u eerder had gezegd, zei u dat hij niet wenste dat u bij M.(...) zou gaan zolang u uw dochter nog bij zich had (gehoorverslag, p. 12). Voorgaande verklaringen staan niet alleen haaks op het extreme gedrag dat u uw vader toeschrijft (hij zou u en M.(...) doden indien u bij hem zou gaan wonen, hij zou “slechte dingen” doen met M.(...)), maar bovendien plaatsen deze de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter van het door u voorgehouden huwelijk volledig op de helling. Indien uw vader u werkelijk onder dwang zou willen uithuwen aan M.(...), is het niet aannemelijk dat hij hiermee nog twee jaar zou wachten, zodat u verder

contact kon blijven houden met M.(...) en uw verzet alleen nog maar groter kon worden en hij het risico liep dat u de benen zou nemen alvorens dit huwelijk zou kunnen plaatsvinden.

U maakte bijgevolg niet aannemelijk door uw vader gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan M.G.(...).

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat een aantal van uw verklaringen omtrent uw verzet in Guinée tegen de besnijdenis van uw dochter niet aannemelijk zijn en allerminst overtuigend.

U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis, omdat u zelf besneden bent op uw zeven jaar en hierdoor problemen heeft ondervonden (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd sedert wanneer u tegen besnijdenis gekant bent, antwoordde u dat u die beslissing heeft genomen toen u dertien jaar oud was (gehoorverslag, p. 13). Gelet op uw standpunt met betrekking tot genitale verminking, dat u reeds op uw dertien jaar innam, is het niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie in Guinée bij naam kan vernoemen die de strijd aangaat tegen besnijdenis (gehoorverslag, pp. 14 en 15), terwijl u steeds in Conakry verbleef waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (gehoorverslag, p. 15 en SRB, «Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9). U zei nochtans dat u op de televisie heeft gezien dat ze campagne voeren, maar u niet weet of het over een ngo ging en u evenmin weet waar ze zich bevinden (gehoorverslag, pp. 14 en 15). Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u, die beweerde sedert uw dertien jaar gekant te zijn tegen besnijdenis en om deze reden internationale bescherming verzoekt, niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd voor organisaties die in uw land van herkomst de strijd aangaan tegen besnijdenis, te meer daar u blijkbaar wel dergelijke organisaties heeft opgezocht in België, gezien u documenten neerlegt van Gams-Belgique. Ook kon u geen toelichting verstrekken bij het wettelijk verbod van vrouwenverminking in Guinée (gehoorverslag, p. 14). U wist wel dat de wet zegt dat het verboden was, maar welke straffen hier dan wel op staan kon u dan weer niet zeggen (gehoorverslag, p. 14). Indien u werkelijk omwille van een vrees voor besnijdenis van uw dochter uw land ontvluchtte, kan er op zijn minst worden verwacht dat u enige toelichting kan geven met betrekking tot de bestraffing van het wettelijk verbod op besnijdenis in uw land van herkomst. Hiervoor is geen doorgedreven juridische scholing nodig. Dit wijst eerder op een gebrek aan belangstelling dan op een gebrek aan scholing. Bovendien had u zich hierover kunnen bevragen bij een organisatie die de strijd voert tegen besnijdenis, maar zoals hiervoor reeds aangevoerd, bleek u zelfs geen naam te kunnen geven van een organisatie die actief campagne voert tegen besnijdenis. U bleek verder geen meisjes te kennen in Guinée die niet zijn besneden of mensen in Guinée die hun dochters niet willen laten besnijden (gehoorverslag, p. 14), hetgeen merkwaardig is, gezien er toch zou verwacht worden dat u gelijkgezinden zou zoeken die uw standpunt eventueel zouden kunnen bijtreden. Gevraagd of u mensen kent die tegen besnijdenis zijn, zei u dat u mensen heeft gezien op televisie (gehoorverslag, p. 15). Gevraagd wie deze mensen dan zijn of dat u bekende tegenstanders kent van besnijdenis, kon u enkel zeggen dat het “gewoon mensen van de overheid” zijn (gehoorverslag, p. 15). Ook kon u weinig toelichting geven met betrekking tot de houding van de overheid ten aanzien van besnijdenis. U wist enkel te zeggen dat de overheid, naast het voeren van sensibiliseringscampagnes, helemaal niet optreedt (gehoorverslag, p. 15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de autoriteiten wel degelijk actief strijd voeren tegen besnijdenis (zie infra). Verder is het niet aannemelijk dat u niet meer pogingen heeft ondernomen om uw tante en uw moeder te overtuigen van uw standpunt (gehoorverslag, pp. 13 en 15). Gezien uw tante, volgens uw verklaringen zelf een dochter heeft verloren na een besnijdenis, is het niet uitgesloten dat zij (meer) gevoelig zou zijn voor uw standpunt. U zei dat u uw tante hierover sprak de dag na het telefoontje van uw moeder, maar haar hierover niet meer interpelleerde, gezien ze toch niet wilde luisteren (gehoorverslag, p. 13). U zei uw moeder evenmin na het telefoongesprek nog hierover te hebben aangesproken, gezien u bang was en ze op het moment dat u met haar belde niet wilde luisteren. U vervolgde dat u zag dat iedereen tegen u was, waarop u met uw dochter bent weggegaan (gehoorverslag, p. 15). Gezien u in december 2011 op de hoogte werd gebracht van de besnijdenis van uw dochter in juli 2012, is het niet aannemelijk dat u gedurende deze periode niet meer pogingen zou hebben ondernomen om uw familie te overtuigen van uw verzet.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking, laat staan dat u om deze reden Guinée zou verlaten hebben.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochter tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer.

In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Gevraagd of u niet met uw dochter bij M.(...), die toch de vader is van uw kind, zou kunnen gaan wonen om haar tegen een dreigende besnijdenis te beschermen, zei u dat u daar door uw ouders zou kunnen worden opgehaald en terug naar huis kon worden gebracht (gehoorverslag, p. 14). Gevraagd of u dan niet de hulp of de bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen indien u hiertoe fysiek zou gedwongen worden, zei u dat de autoriteiten u zouden zeggen dat hij uw vader was en hij het recht heeft om te beslissen over u, gezien de ouders macht hebben over hun kinderen (gehoorverslag, p. 14). Indien uw redenering zou gevolgd worden, zou dit eveneens betekenen dat ook M.K.(...), de biologische vader van uw dochter die eveneens gekant is tegen besnijdenis (gehoorverslag, 13), het recht zou hebben om te beslissen over (de besnijdenis van) zijn dochter. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat in een stedelijke context (waar ook u in verbleef) en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking, dit onder bepaalde omstandigheden door hen kan verhinderd worden (zie ook infra en voormelde informatie, pp. 14 en 15). Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinée is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinée, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden.

Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u dan gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Zo werd op 7 augustus 2012 een moeder opgeroepen door de directeur adjoint de la police de protection pour l'enfance, die haar drie kinderen had laten besnijden. Zij werd doorverwezen naar de Justice de Paix de Dubréka (zie voormelde informatie, pp. 14 en 18). U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, noch rechtstreeks bij de autoriteiten, noch via een organisatie.

Verder is het niet aannemelijk dat u zich niet elders in uw land kon vestigen, om aan de bedreigingen van uw familie te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen met uw dochter, antwoordde u enkel dat u niemand kende in Guinée waar u zich bij kon vestigen en u nergens anders naartoe kon (gehoorverslag, p. 15). Gevraagd waarom u zich niet met M.K.(...) elders in Guinée kon vestigen, zei u dat jullie nergens anders terecht konden en indien jullie dit

zouden proberen er "iemand" op een dag uw dochter zou nemen en dan zouden "ze" zien dat uw dochter niet zou besneden zijn (gehoorverslag, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u overtuigende, dwingende redenen kan aanhalen die u zouden verhinderen om u elders in Guinée te vestigen. Gelet op uw sterke persoonlijkheid (u beweert sedert januari 2009 een relatie te hebben die niet wordt toegelaten door uw familie; u verzette zich tegen uw familie om zowel uw gedwongen huwelijk als om de besnijdenis van uw dochter te verhinderen), is het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen in uw land van herkomst met M.K.(...). Bovendien kan er herhaald worden dat uit voormelde informatie blijkt dat ouders die hun kinderen niet willen laten besnijden, zeker in grote steden, weinig in de weg gelegd wordt. Eventueel zullen (op het platteland) sommige families reserves hebben tegenover een huwelijk met een onbesneden meisje (voormelde informatie, p. 15)), maar dit kan bezwaarlijk als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd. Bovendien laten veel ouders tegenwoordig hun kind symbolisch besnijden, juist om het kind het idee te geven dat ze besneden werd. Soms volgt daarna nog een ceremonie om de schijn hoog te houden, soms laat men zelfs dit achterwege, uit angst om ter verantwoording te worden geroepen, aangezien de praktijk van besnijdenis dus is verboden (zie supra en voormelde informatie, p. 11).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd. 22 augustus 2012 van dr. C. Vansintjan), vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een volwassen vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca, p.12). Het medisch attest op naam van uw dochter (dd. 22 augustus 2012 van dr. C. Vansintjan), toont aan dat uw dochter niet is besneden, hetgeen niet wordt betwist. De documenten van GAMS Belgique tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan uw asielrelaas niet staven. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg, identiteit of asielrelaas. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en waar u een tussenlanding heeft gemaakt, houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U kon evenmin preciseren waarom de baas van M.K.(...) u hielp of wat hun onderlinge afspraak was om u het land uit te helpen (gehoorverslag, p. 8).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinée werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinée niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinée geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in

de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinée: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. Verzoekster begint haar betoog met een theoretische uitleg over de bewijslast en samenwerkingsplicht in asielzaken.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat ook de verzoekende partij verwijst naar UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992.

2.1.2. Verzoekster stelt dat haar identiteit en nationaliteit in de bestreden beslissing niet betwist worden en dat zij een verklaring heeft gegeven waarom zij bepaalde documenten niet in haar bezit had. Ze was niet op de reis voorbereid en wist niet dat ze in België zou zijn.

Verweerder merkt terecht in zijn verweernota op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekster in dit verband de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Verzoekster toont niet aan dat zij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen. Verweerder merkt op dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie met betrekking tot verzoeksters asielrelaas inhoudt (RvS, nr. 162.658 van 25 september 2006; RvV, nr. 28.316 van 3 juni 2009; RvV, nr. 17.697 van 24 oktober 2008, RvV, nr. 75.715 van 24 februari 2012).

2.1.4. Daar waar de verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij een gedwongen huwelijk vreest met haar buurman, tevens een vriend van haar vader, stelt de verwerende partij terecht *“dat wat betreft haar vrees voor een gedwongen huwelijk verzoekster zich enkel beperkt tot een zinsnede in haar verzoekschrift maar middel noch argumentatie ontwikkelt om deze vrees te staven. Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat verzoekende partij geen enkel element naar voor brengt dat afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waar uiteengezet wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie van Genève omdat ze er niet in slaagt het “gedwongen” karakter van het huwelijk aan te tonen, evenmin als haar vrees voor dit gedwongen huwelijk.”* De Raad schaaft zich achter dit motief uit de bestreden beslissing.

2.1.5. Daar waar verzoekster stelt dat zij vooral de besnijdenis van haar dochtertje vreest en dit de aanleiding zou zijn voor haar vlucht uit haar land van herkomst stelt de verwerende partij terecht *“... wat betreft het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster niet aantoonde gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking laat staan dat ze om die reden Guinee zou verlaten hebben wordt door verzoekende partij volledig genegeerd in voorliggend verzoekschrift.”*

Weliswaar kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij de precieze straffen zou kennen met betrekking tot het verbod op genitale vrouwenverminking in Guinee, maar de overige motieven uit de bestreden beslissing zijn aannemelijk en vinden steun in het administratief dossier. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

Terecht stelt de bestreden beslissing onder meer: *“Gezien uw tante, volgens uw verklaringen zelf een dochter heeft verloren na een besnijdenis, is het niet uitgesloten dat zij (meer) gevoelig zou zijn voor uw standpunt. U zei dat u uw tante hierover sprak de dag na het telefoontje van uw moeder, maar haar hierover niet meer interpeleerde, gezien ze toch niet wilde luisteren (gehoorverslag, p. 13). U zei uw moeder evenmin na het telefoongesprek nog hierover te hebben aangesproken, gezien u bang was en ze op het moment dat u met haar belde niet wilde luisteren. U vervolgde dat u zag dat iedereen tegen u was, waarop u met uw dochter bent weggegaan (gehoorverslag, p. 15). Gezien u in december 2011 op de hoogte werd gebracht van de besnijdenis van uw dochter in juli 2012, is het niet aannemelijk dat u gedurende deze periode niet meer pogingen zou hebben ondernomen om uw familie te overtuigen van uw verzet.”*

Verzoekster geeft tijdens het gehoor ook blijk dat zij de besnijdenis of genitale vrouwenverminking in Guinee als een onvermijdelijke (culturele) vanzelfsprekendheid beschouwt. In antwoord op de vraag wat zij over besnijdenis in Guinee kan vertellen stelt verzoekster: *“Nog steeds bestaat het in Guinee. Het kan niet gestopt worden, dat is gewoon in de hoofden van de ouderen.”* Als reden voor de besnijdenis stelt verzoekster: *“Dan heb je geen kans om te huwen. Dus ben je iemand die niet proper is.”* (gehoor, p. 14) In antwoord op de vraag hoe men zou kunnen zien dat haar dochter niet besneden is indien zij het niet zegt, antwoordt verzoekster: *“Oudere vrouwen in Guinee kunnen dit makkelijk te weten komen. Een onbesneden meisje stinkt. Zij kunnen dit voelen.”* (gehoor, p. 15)

De Raad meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De door verzoekster neergelegde documenten een kaart “*Groupe Activité*” van Gams Belgique, afgeleverd op 28 september 2012; een “*Carnet de suivi de la fillette du Gams Belgique*” op naam van uw dochter, afgeleverd op 28 september 2012; een “*Engagement sur l'honneur*” van Gams Belgique, ondertekend op 29 september 2012 tonen aan dat zij contact heeft met deze organisatie, maar is geen voldoende bewijs dat verzoekster zelf gekant is tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking.

2.1.5. Verzoekster verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en haalt aan dat, omwille van haar besnijdenis zij overeenkomstig voormeld artikel in feite reeds werd vervolgd en reeds ernstige schade heeft ondergaan. Rekening houdend met het feit dat 95 procent van de Guinese vrouwen een vorm van genitale verminking hebben ondergaan, dat besnijdenis bij Sousou een veel voorkomende praktijk is voor de leeftijd van 10 jaar en dat, hoewel besnijdenis bij wet verboden is, de overheid daders zelden vervolgt bestaat er volgens verzoekster een reële vrees voor de besnijdenis van haar dochtertje. Hieruit blijkt een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging voor haar en haar dochter gegrond is.

De Raad stelt vast dat er op het vlak van internationale en regionale mensenrechtenbepalingen en hun interpretatie, evenals in de rechtspraak van de nationale asielrechtbanken een ruime overeenstemming bestaat dat genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat ernstige schade veroorzaakt zowel op fysiek als mentaal vlak en derhalve als een daad van vervolging beschouwd kan worden (zie de referenties vermeld in UNHCR “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” dd. mei 2009, nr. 7). Dit wordt door de partijen niet betwist en wordt in de rechtspraak van de Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010. Het arrest van de Raad nr. 45.395 van de Raad van 24 juni stelt dat de aangehaalde genitale vrouwenverminking een daad van vervolging is in de zin van de artikelen 48/3, § 2, tweede lid, a) juncto 48/3, § 2 tweede lid, f) van de vreemdelingenwet. Het voormeld arrest verwijst naar de “*politieke overtuiging*” van de betrokkene als grond van vervolging (in dezelfde zin RvV (drie rechters) nr. 29108 van 25 juni 2009).

Verzoekster klaagt de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.*”

De bestreden beslissing stelt: “*Het medisch attest (dd. 22 augustus 2012 van dr. C. Vansintjan), vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een volwassen vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien (zie SRB, “Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)”, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca, p.12).*”

Weliswaar meent de Raad dat louter omwille van het feit dat verzoekster de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking reeds ondergaan heeft op zich niet betekent dat om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend, maar voor het overige haalt de commissaris-generaal goede redenen aan om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. Deze redenen worden door de verzoekende partij niet weerlegd.

Wat de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet op de dochter van verzoekster betreft wijst de Raad er op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar dochter reeds vervolgd werd en dat uit de bepalingen van dit artikel dan ook niet kan afgeleid worden dat de vrees van de verzoekende partij voor de vrouwelijke genitale verminking voor haar dochtertje reëel is en een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging voor haar en haar dochter gegrond is. Waar de verzoekende partij de informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinée in het administratief dossier betwist is dit *in casu* niet relevant daar verzoekster inderdaad hiervan reeds het voorwerp was.

Waar verzoekster verwijst naar het gehoor en stelt “*Het UNHCR heeft geoordeeld dat als een kind de internationale bescherming kan krijgen via de moeder, dat ook omgekeerd, de moeder via het kind deze internationale bescherming kan krijgen.*” beoogt zij de toepassing van de bovenvermelde UNHCR “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” dd. mei 2009, waar ook de Raad reeds herhaaldelijk in zijn rechtspraak naar verwezen heeft.

In haar advies “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” van mei 2009 (nr. 11-12) stelt UNHCR dat ingeval een gezin asiel aanvraagt op grond van een vrees voor genitale vrouwenverminking van een kind, dat kind normalerwijze de belangrijkste asielaanvrager is. Dit sluit niet uit dat de ouder(s) zelf een gegronde vrees hebben, zoals in geval de ouder(s) gedwongen zouden worden getuigen te zijn van het lijden van hun kind of vervolgd zouden worden omwille van hun verzet tegen deze praktijk. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit is *in casu* voor haar het geval zou zijn. Bij gebrek aan aannemelijkheid van haar verzet en overtuiging tegen deze praktijk maakt zij niet aannemelijk dat zij om deze reden vervolgd zou worden of dat zij gedwongen zou worden getuige te zijn van het lijden van haar kind in haar land van herkomst.

2.1.6. Waar verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochter aanhaalt stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal geen beslissing nam met betrekking tot haar dochter en dat de dochter van verzoekster geen partij is in het geding. De Raad kan zich dan ook in beroep niet uitspreken over de vraag naar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van de dochter van de verzoekende partij of dat haar dochter in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS